

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1
47000 Karlovac

Poslovni broj: P-148/2022-37

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu po sucu Vesni Gračan, kao sucu pojedincu, u parničnom predmetu tužitelja Milana Žegarac, OIB:03967668170, Mlakovac, Mlakovac 19, ranije Cetingrad, Ruševica 34A, zastupanog po punomoćnicima Dariu Baniću i Tomislavu Horački, odvjetnicima iz ZOU Dario Banić i Tomislav Horački iz Karlovca, protiv tuženika Ivana Smiljanića, OIB:28165790754, Karlovac, Gornje Mekušje 24, zastupanog po punomoćnici Dinki Dobrović Legović, odvjetnici u Karlovcu, radi utvrđenja prava stvarne služnosti, nakon provedene glavne i javne rasprave, održane 15. srpnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno i punomoćnika tužitelja Daria Banića, odvjetnika iz ZOU Dario Banić i Tomislav Horački iz Karlovca, te tuženika osobno uz punomoćnicu Dinku Dobrović Legović, odvjetnicu iz Karlovca, po objavi 9. listopada 2026.

p r e s u d i o j e

Utvrđuje se postojanje prava stvarne služnosti puta – služnosti staze i kolnika – u korist povlasne nekretnine iz zk ul. br. 362 k.o. Gornje Mekušje i to kčbr 9/2 KUĆA I GOSP. ZGRADA od 287 čhv u vlasništvu tužitelja MILAN ŽEGARAC (OIB: 03967668170), Mlakovac, Mlakovac 19, a na teret poslužne nekretnine iz zk ul br 639 k.o. Gornje Mekušje i to kčbr 713/1 KUĆA BR. 44, GOSPOD. ZGRADE I DVORIŠTE od 561 čhv u vlasništvu tuženika IVAN SMILJANIĆ (OIB: 28165790754), Karlovac, Gornje Mekušje 24 i to pravcem koji je na skici očevida mjerničkog vještaka Andreje Omić od 20.4.2023.g. identificiran točkama A-B-C-D-E-F-G-H-A ukupne površine 101 m², odnosno u dužini od 22,22 m te širini od 3,97 m do 4,96 m, koja skica je sastavni dio ove presude, što je tuženik IVAN SMILJANIĆ (OIB: 28165790754), Karlovac, Gornje Mekušje 24 dužan priznati te trpjeti da se naprijed navedeno pravo stvarne služnosti puta – služnosti staze i kolnika – upiše u zemljišnim knjigama Općinskog suda u Karlovcu,

a ujedno se nalaže tuženiku da tužitelju naknadi troškove ovog parničnog postupka u iznosu od 1.021,48 eur-a uz zakonsku zateznu kamatu tekuću počevši od dana donošenja prvostupanjske presude po stopi 7,25 % godišnje, pa do isplate, a u slučaju izmjene stope po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za osam postotnih poena, u roku od 15 dana.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je vlasnik nekretnine upisane u zk ul br 362 k.o. Gornje Mekušje i to kčbr 9/2 KUĆA I GOSP. ZGRADA od 287 čhv, koja prema katastarskoj evidenciji odgovara nekretnini iz posjedovnog lista br 674 k.o. Gornje Mekušje i to kčbr 1082 U SELU od 989 m², GOSPODARSKA ZGRADA, U SELU od 0 m², KUĆA, U SELU od 0 m², DVORIŠTE od 760 m², PAŠNJAK od 229 m², a na kojoj se u naravi nalazi kuća na adresi Karlovac, Gornje Mekušje 22 zajedno s gospodarskom zgradom. Tuženik je pak vlasnik nekretnine iz zk. ul. br. 639 k.o. Gornje Mekušje i to kčbr 713/1 KUĆA BR. 44, GOSPOD. ZGRADE I DVORIŠTE od 561 čhv, koja prema katastarskoj evidenciji odgovara nekretnini iz posjedovnog lista br. 126 k.o. Gornje Mekušje i to kčbr 1084 U SELU od 112 m², PUT od 112 m², a koja u naravi predstavlja kolni put duljine cca 20 m i širine cca 6 m. No, tužitelj tvrdi da je nesmetani posjednik prava stvarne služnosti puta – i to služnosti staze i kolnika za korist nekretnine tužitelja iz točke I. ove tužbe kao povlasne nekretnine, a na teret nekretnine tuženika iz točke II. ove tužbe kao poslužne nekretnine, koji izvršava sadržaj te služnosti računajući i posjed svojih pravnih prednika već više od 80 godina. Pri tom se time da se smjer služnosti proteže preko poslužne nekretnina u ukupnoj duljini cca 20 m i širini cca 6 m što će precizno biti označeno na skici lista mjesta izrađenoj od strane mjerničkog vještaka koja će skica biti sastavni dio presude.

2. U odgovoru na tužbu tuženik priznaje činjenične navode vezano uz zemljišnoknjižno i posjedovno stanje, ali osporava da bi tužitelj bio nesmetani posjednik prava stvarne služnosti puta na nekretnini tuženika i da bi izvršavao sadržaj navedene služnosti zajedno sa svojim prednicima preko 80 godina. U tom smislu nastavno obrazlaže da su prijašnje vlasnice kčbr. 1082 k.o. Gornje Mekušje (danas nekretnine tužitelja) od 60-ih godina do kraja 80-ih godina prošlog stoljeća bile sestre Mihalić, koje su za pristup na glavnu cestu u selu (Karlovac- Kamensko, danas Mekušanska cesta) koristile poznati seoski put. Dakle, tvrdi da iste nisu koristile prolaz preko nekretnine tuženika (kčbr. 1084), obzirom za to nisu imale niti potrebu. Nadalje doslovno iznosi. „Tijekom zimskih mjeseci, kada bi put prema glavnoj cesti bio zaleđen, koristile su prolaz ispod svoje kuće koji vodi prema današnjoj ulici Gornje Mekušje. Osim toga, iste nisu posjedovale vozila niti mehanizaciju koji bi zahtijevali kolni prolaz. Tadašnji vlasnik kčbr. 1084 i 1085, Branko Mihalić bavio se poljoprivredom i jedini je mehanizacijom koristio kčbr. 1084, kao put prema nekretnini kčbr.1085 (iz orto-foto snimke iz 1968. vidljivo je da se utabani put proteže samo prema objektima na kčbr. 1085). Krajem 80-ih godina, predmetnu kčbr. 1082 nasljeđuje sin jedne od sestara Mihalić, koji samo povremeno boravi u kući koja se nalazi na kčbr. 1082. Nakon njegove smrti, kčbr. 1082 nasljeđuje sin njegove druge žene, koji je cijeloga života živio u Njemačkoj i istu nekretninu nikada nije niti posjetio. Dakle, u kući koja se nalazi na kčbr. 1082 k.o. Gornje Mekušje, nitko nije trajno živio od kraja 80-ih godina, pa je samim time i životno logično da nitko nije niti mogao prolaziti preko sporne kčbr. 1084 k.o. Gornje Mekušje do nekretnine kčbr. 1082. Da je tome tako, poziva se na vidi se i iz orto-foto snimke iz 1968. godine, kao i iz orto-foto snimke iz 2011. godine, gdje nije vidljivo postojanje bilo kakvog puta, a još manje kolnog prolaza prema nekretnini tužitelja, kčbr. 1082. Tijekom Domovinskog rata, dakle 90-ih godina prošlog stoljeća, kčbr. 1084 koristi hrvatska vojska za prolaz tenkova i drugih vojnih vozila prema obližnjem štabu HV-a. Naime, na susjednoj kčbr. 1085, nalazio se štab HV-a za obranu Mekušja. Nakon završetka Domovinskog rata, otprilike 1996. godine prednik tuženika, Željko Bračika kupuje nekretnine pod oznakama kčbr. 1084 i kčbr. 1085. Sporni put na

kčbr. 1084 bio je samo travnjak kojeg prednik tuženika, tek naknadno uređuje te ga samo povremeno koristi za prolaz do svoje kuće, koja se nalazi na kčbr. 1085, iz razloga jer pristup kući ima i s druge strane nekretnine koji koristi i danas. Otada, osim njegove obitelji i to povremeno, nitko od mještana nije prolazio predmetnom kčbr. 1084, obzirom je bilo općepoznato da se radi o nekretnini u samovlasništvu prednika tuženika. Štoviše, nije bilo niti potrebe da bi netko prolazio tom nekretninom, odnosno da se istom koristi kao poslužnom, obzirom da nekretnina tužitelja ima pristup glavnoj cesti (Ul. Gornje Mekušje), što je vidljivo kako također navodi iz fotografije lica mjesta Google maps aplikacije i uvida u orto-foto snimku sa sustava e-katastar.

2.1. Uz to napominje da je tužitelj (svoju) nekretninu oznake kčbr. 1082. Gornje Mekušje stekao temeljem ugovora o kupoprodaji tek 2019. godine i da nikada nije ni prebivao na predmetnoj nekretnini i danas samo povremeno dolazi na id. nekretninu. Nasuprot tome, tuženik je 2021. godine stekao vlasništvo predmetnih kčbr. 1084 i 1085 temeljem kupoprodajnog ugovora od svog prednika Željka Bračike te tvrdi da su prednici tužitelja. „Tek negdje 2014./2015. Godine“ počeli prolaziti spornim putem preko kčbr. 1084. Potom se poziva da je to vidljivo iz orto-foto snimaka iz 1968. godine, 2011. godine i 2014. godine, gdje sve do 2014./2015. godine nije postojao put koji vodi na nekretninu tužitelja“. Također iznosi da prednik tuženika Željko Bračika nije u početku branio povremeni prolaz preko svoje nekretnine. Međutim, nakon niza neugodnih situacija s prednicima tužitelja, ali i s tužiteljem, isti je izričito zabranio prolaz preko svoje nekretnine, kčbr. 1084, a radi navedenog, jednom je intervenirala i policija po pozivu prednika tuženika. Osim toga, tuženik se kao stjecatelj poslužne nekretnine poziva da uživa zaštitu povjerenja u potpunosti zemljišnih knjiga sukladno člancima 124. stavak 1. i 230. ZVDSP (NN 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14, dalje u tekstu: ZVDSP), jer stvarna služnost puta nije bila upisana u zemljišne knjige, a tuženik s obzirom na okolnosti nije imao dovoljno razloga posumnjati u to da bi na predmetnoj kčbr. 1084. dosjelošću bila stečena stvarna služnost puta. S obzirom na činjenicu da tužitelj svojoj nekretnini može prići s javnog puta, očito je da isti želi steći pravo služnosti puta samo radi vlastite komocije i hira, što je vidljivo iz dopisa kojeg je tužitelj uputio tuženiku prije pokretanja ovog parničnog postupka. Iz istog, kako navodi, proizlazi „da je tužitelj zapravo nagodbom pokušao steći pravo služnosti puta na spornoj nekretnini tuženika, a ne temeljem činjenice da su na njegovoj strani ispunjeni uvjeti za stjecanje prava stvarne služnosti puta dosjelošću“.

2.2. Završno još iznosi:

„Vlasnici nekretnina, za dolazak na svoju nekretninu (povlasna nekretnina), mogu koristiti pravo služnosti prolaza preko nekretnine u vlasništvu druge osobe (poslužna nekretnina). Pri tome je važno naglasiti da se ovo pravo osniva tek kad ne postoji drugi način prilaza na nekretninu. Stoga ako do svoje nekretnine vlasnik može prići i s javnog puta ili nekog drugog puta nema uvjeta da sud udovolji zahtjevu tužitelja za osnivanjem prava služnosti po nekretnini u vlasništvu druge osobe. Također, čl. 175. st.1. ZVDSP propisano je da svaka služnost mora imati razumnu svrhu, a očito je da uspostava služnosti puta u konkretnom slučaju zasigurno ne bi imala razumnu svrhu. Osim toga, već osnovana služnost puta može prestati ukinućem, izgubi li pravo služnosti razumnu svrhu. U konkretnom slučaju, pravo služnosti puta nije niti bila osnovana/ upisana u zemljišne knjige, a i da jest, vlasnik poslužne nekretnine bi mogao zahtijevati da se to pravo ukine bez obzira na pravni temelj na kojem je ta služnost bila osnovana, jer je očito da u konkretnom slučaju ista nema razumnu svrhu. Osim

navedenog, uspostava služnosti puta iznimno bi narušavala privatnost i samostalno korištenje čestice od strane tuženika te bi znatno umanjila vrijednost tuženikove čestice, s obzirom na to da tuženik ima namjeru graditi objekt koji bi zahvaćao i kčbr. 1084 i 1085, s kojim ciljem je tuženik i kupio predmetne nekretnine 2021.godine, postupajući s povjerenjem u zemljišne knjige.“ Stoga, iz svih naprijed navedenih razloga po tuženiku je očito da kod tužitelja nisu ispunjeni uvjeti za osnivanje stvarne služnosti dosjelošću, pa tuženik ustraje u protivljenju tužbi i tužbenom zahtjevu te predlaže da tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan i naloži tužitelju da mu plati trošak parničnog postupka zajedno sa zakonskom zateznom kamatom.

3. Radi utvrđenja činjenice i pravilne ocijene činjeničnog stanja sud je izvršio uvid u izvadak iz zemljišne knjige i posjedovnog lista priložene na uz tužbu na listu 5 - 8 spisa, uvid u fotografije lica mjesta i izvode s Google maps aplikacije, orto-foto snimku iz 1968.g. (sa sustava e-katastar) i skicu iskolčenja iz lipnja 2021.g. na listu 9 -14 spisa, u dokaz o uplati sudske pristojbe, uvid u Skicu očevida na listu 65 – 66 spisa te uvid u Troškovnik tužitelja i tuženika. Pored toga pročitao je odgovor na tužbu tuženika s prilogima u privitku, podnesak tužitelja od 16.12.2022. i 28.02.2023., podnesak tuženika od 12.04.2023., podnesak svjedoka Tatjane Plemić, zapisnik s očevida od 20.04.2023. s očitovanjem geodetskog vještaka i iskazima svjedoka Tatjane Plemić, Borisa Krajinović, Janka Mejašić, Željka Bračike i Marijana Plemić, Nalaz geodetskog vještaka Cadcom d.o.o. od 06.06.2024., podnesak tuženika od 29.07. 2024. s odlukom VSRH u privitku, podnesak tužitelja od 07.12. 2024. s dokazom o doplati predujma, podnesak tuženika od 28. 04.2025. s prilogom u privitku, podnesak tužitelja od 14.07.2026. s izvatkom iz Baze zemljišnoknjižnih podataka i novim oznakama predmetnih nekretnina, te iskaz tužitelja i tuženika dan na završnom ročištu održanom od 15.07.2026. godine.

4. Nakon provedenog postupka, imajući u vidu predložene dokaze ponaosob i ukupnost cjelokupno utvrđenog činjeničnog stanja, sud je sukladno članku 8. Zakona o parničnom postupku (Narodne novine RH br. 53/91, 91/92, 112/99, 117/03, 88/05, 02/07, 84/08, 123/08, 57/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 nadalje: ZPP) utvrdio da je osnovan tužbeni zahtjev kao u izreci presude, obzirom je tužitelj dokazao da je osobno i po pravnim prednicima izvršavao sadržaj prava stvarne služnosti puta, služnosti staze i kolnika kroz dugo vrijeme, vjerojatno i do, odnosno više od 80 godina kako navodi, imajući u vidu da je na licu mjesta zatečena starija kuća koja je obnavljana u periodu poslije Domovinskog rata i napose otkad tužitelj živi u istoj, kako to proizlazi nakon provedenih dokaza. Stoga se kroz dugi period izvršavanja predmetnog prava služnosti može utvrditi da je dosjelošću stečeno isto pravo u korist povlasne nekretnine tužitelja, a na teret poslužne nekretnine tuženika, napose kada se kroz iskaze svjedoka utvrdilo da je još prije više od 40 godina zatvoren (svjedok Janko Mejašić navodi da je ogradu sa sjeverne strane nekretnine tužitelja postavio Branko Mihalić u vrijeme kada se gradila kuća tuženika prije Domovinskog rata, možda 70-ih godina prošlog stoljeća i od tada tužitelj nema više mogućnosti pristupa stazom do Mekušanske ceste). Nasuprot tome pravo služnosti puta - služnosti staze i kolnika iz Ulice Gornje Mekuše potvrdili su uostalom na izravan, ili manje izravan način svi saslušani svjedoci, kao i tužitelj u granicama saznanja koja osobno ima o izvršavanju id. prava od vremena kada je stekao predmetnu kuću, kao i vremenu prije toga.

5. Naime, na očevidu održanom 20. travnja 2023. izvršen je uvid na terenu te su saslušani svjedoci po prijedlogu tužitelja i svjedoci po prijedlogu tuženika, a potom

je nalaz i mišljenje dao geodetski vještak u kojem je prema svemu pokazanom i viđenom na terenu mogao konstatirati „da na dan očevida tužitelj samo može doći do svoje kuće preko kčbr. 1084 k.o. Gornje Mekušje“, kako je doslovno navedeno u id. nalazu vještaka od 20. travnja 2023. godine.

6. Svjedoci su dakle u pravilu bez izuzetka potvrdili da je za pristup kući u kojoj sada boravi t.j. prebiva tužitelj uvijek korišten sporni put kojeg je tužitelj u tužbi predlagao utvrditi u gabaritima i širini od 6 metara a u dužini od 20 metara, odnosno u dimenzijama koje će precizno označiti nakon provedenog vještačenja i prema skici mjerničkog vještaka. A propo tome, nakon provedenog vještačenja tužitelj je podacima iz Nalaza mjerničkog vještaka predlagao utvrditi postojanje prava služnosti puta - služnosti staze i kolnika u korist svoje povlasne nekretnine, u dužini od 22,22 m i širini od 3,97 m do 4,96 m, sve dakle prema Skici uređujućeg mjerničkog vještaka koja je sastavni dio odluke kakva je donesena u ovom postupku.

7. Svjedok Tatjana Plemić, koja je rođena na ovome prostru i njena se kuća nalazi „malo dalje na zapadnu stranu“, kako je navela, dolazila je na ovaj prostor samo kao dijete pa može potvrditi „da se u ovu kuću uvijek ulazilo putem s južne stranke“, t.j. ovim putem za koji ju se pita a uz koji se nalazi suhozid. Sjeća se da je kao malena i osobno dolazila u ovu kuću spornim putem „jer je to bio jedini put za pristup u ovu kuću“, kako je iskazala prilikom saslušanja na očevidu i zapisniku od 20. travnja 2023. Nadalje je navela da su u razdoblju Domovinskog rata od 1990-1996. svi iselili s ovog područja te ne zna gdje su završili vlasnici ove kuće, a poslije rata se svatko brinuo o svojem imanju pa ne zna jesu li se vlasnici (ove kuće t.j. sada tužiteljeve kuće) vratili u tu kuću i na koji su način koristili kuću odnosno taj put. Uputila je da bi o tome „više mogli reći svjedoci Jurajčević i Janko Mejašić“, s tome da je na upit pun. tužitelja odgovorila kako se na južnoj strani uz Ulicu Gornje Mekušje, a kojom se dakle pristupalo u kuću tužitelja, oduvijek nalazi kanal i suhozid koji omeđuje imanje tužitelja“.

7.1. Nadalje se očitovala da ne zna tko je postavio žičanu ogradu sa sjeverne strane imanja tužitelja, a na pitanje pun. tuženika odgovorila je da se navedenim spornim putem prema kući tužitelja ulazilo pješke, jer u to vrijeme ionako nije bilo puno auta t.j. „jako (je) malo ljudi imalo aute“. Uz to je dodala: „Ako su prednici tužitelja imali štalu onda su vjerojatno koristili i zaprežna kola i onuda ulazili s njima“. Također je dodala da je Branko Mihalić imao auto i do kuće u kojoj sada živi tuženik dolazio putem sa sjeverne strane tj. odozdo iz Mekušanske ceste, a pretpostavlja da prethodni vlasnici tužitelja nisu imali auto.

8. Svjedok Jurajević Vitomir kao prvi susjed tužitelja na istočnoj strani svjedoči da je „ovaj prostor uvijek ovako izgledao“, odnosno da se putem s južne strane ulazilo prema kući tužitelja. Radi se dakle o spornom putu kojim je evidentno prolazio i tuženik, ali za njega svjedok navodi da je imao i put odozdo s Mekušanske ceste. No, tamo je bio duži put i veći uspon. Štoviše, on zna povijesni slijed pa tako iz nosi da su vlasnici kuće tužitelja i tuženika bili bratići po prezimenu Mihalić i zna da je prethodni vlasnik kuće u kojoj sada živi tužitelj volio uvijek nešto raditi od kamena te uređivao taj prostor. No, ne zna i ne može reći kada je napravljen suhozid prema ulici Gornje Mekušje, a od kada živi ovdje pamti da je postojao taj suhozid koji je izrađen od kamena. Za suhozid koji je napravljen uz sam put navodi da je rađen kasnije, misli od strane slijednika prednika tuženika, te drži da će o tome više moći reći prednik Bračika. Prednik tužitelja je kako dalje navodi bio Milivoj Mihalić, koji je živo u ovoj kući

tužitelja, sve do Domovinskog rata, a onda su otišli u stan u Karlovac i Milivoj Mihalić je umro poslije rata, a njegova supruga Vesna više se nije vraćala u ovu kuću. Također iznosi da je prednik tuženika bio Branko Mihalić koji je umro pred rat a njegova supruga neposredno kasnije, te se sjeća da su u vrijeme rata bili u njegovoj kući a sada kući tuženika na punktu kao Domobranska postrojba, gdje je i predsjednik Mesić bio gost.

8.1. Na upit pun. tužitelja odgovara da ne zna točno je li Vesna Mihalić dolazila u ovu kuću u vremenu poslije Oluje, a svjedoči da su u kući tužitelja bili Jehovini svjedoci koji su ovim istim putem prolazili kada bi išli u kuću tužitelja. Nadalje navodi da je iza tih Jehovinih svjedoka u kući bio Krainović Boris i da je kuća svakako korištena. Za spomenute osobe ne zna jesu li u ovoj kući bili „kao potencijalni kupci ili iznajmitelji“. Na daljnji upit odgovara da mu nije poznato je li bilo nekakvih sukoba oko korištenja ovog puta na južnoj strani, koji u ranijem vremenu nije bio ograđen, ali tvrdi da su taj put koristili prednici tužitelja i prednici tuženika. Ima saznanja da su se Boris Krajinović i Vera Bračika, prednici tužitelja i tuženika, znali svađati ali ne zna da li oko puta ili nešto drugo jer mu je to rekao osobno Boris Krajinović. No, svjedok nije nikada osobno čuo da su se svađali i ne zna oko čega bi se svađali. Nadalje se očituje da ne zna tko je i kada postavio žičanu ogradu na dijelu razgraničenja između imanja tužitelja i tuženika, te dodaje da su prednici tuženika i tužitelja imali stoku i obrađivali zemljište. Na upit pun. tuženika odgovara da su prednici tužitelja i tuženika koristili predmetni put prolazeći pješke, autom i na dr. način. Na upit tuženika osobno navodi da ne zna kako su članovi Jehovinih svjedoka koristili put, ali nastavno iznosi da su u ovu kuću t.j. kuću tužitelja mogli ući samo navedenim putem.

9. Svjedok Boris Krajinović osobno svjedoči da je bio u najmu kuće, koju je kasnije kupio tužitelj od nasljednika Vesne Mihalić, s kojom je on sklopio ugovor o najmu kuće, te tu kuću koristio u razdoblju od 2013. do 2018. U to vrijeme su u kući tuženika živjeli Željko i Vera Bračika, kako dalje iznosi, te je „uvijek prilazio spornim putem i koristio taj put koji je bio i jedni put za ulazak na imanje, a Željko i Vera Bračika su također znali proći ovim putem kada bi vozili drva ili slično strojevima budući sam se bavio poljoprivredom i imao stoku te mehanizaciju za obradu zemlje. Tvrdi da mu nitko nije prigovarao zbog korištenja ovog puta, te je ovim putem prolazio pješke, autom i poljoprivrednim strojevima, jer se bavio poljoprivredom i imao stoku. Cijeli taj prostor je nadalje tvrdi izgledao kao što izgleda i danas, te je ulaz na imanje tužitelja za vrijeme dok je tu živio uglavnom bio zatvoren zbog stoke koju je imao u tom prostoru, pa je svoj auto ostavljao na predmetnom spornom putu, bliže ulaza na imanje prednika tuženika i drugi auto nije mogao ni proći kad bi on stao sa svojim autom.

9.1. Na upit pun. tužitelja svjedok odgovara da je u vrijeme njegovog dolaska na ovo imanje put bio u pravilu prohodan, odnosno moglo se ući tim putem do kuće tužitelja, ali je samo imanje tužitelja bilo u to vrijeme zaraslo i trebalo je čistiti taj prostor. Dodaje da su i prije njega u ovoj kući bili „neki drugi ljudi u najmu“, no ne zna točno u kojem vremenskom periodu i koliko dugo u ovoj kući. Na daljnji upit odgovara da je za vrijeme rata na ovom dijelu puta, i to u dijelu prema samoj cesti, pala granata ili su prolazili tenkovi pa je bila zdrobljena cijev preko kanala pa je to obnovljeno u vremenu poslije rata kako bi se i dalje moglo prolaziti do kuće tužitelja. U posjed kuće tužitelja koju je koristio u najmu, uvela ga je prethodna vlasnica Vesna Mihalić, a na daljnji upit odgovara da su postojali sukobi s Verom Bračika dok je živio u ovoj kući „ali nikada oko puta“, nego navodi da je Vera Bračika prigovarala i sve joj je smetalo, kako bi postavio svoja ogrjevna drva te kada bi puštao životinje na imanje kojeg je koristio, dok

Željko Bračika nije ničemu prigovarao. Na upit pun. tužitelja svjedok odgovara da mu nije poznato tko je postavio žičane ograde sa sjeverne strane jer je sve to postojalo kada je on došao. Nadalje dogovara da su ugovore o najmu sklapali kod javnog bilježnika, s time je odvjetnica pok. Vesne Mihalić bila Mirjana Oredić. Na upit pun. Tuženika odgovara da u vrijeme kada je on došao nisu bili vidljivi kolotrazi na predmetnom putu, ali zasigurno zna da 2 do 3 godine prije njega nitko nije stanovao niti koristio tu kuću, pa iz tog razloga kolotrazi nisu bili vidljivi, ali je on tim putem mogao nesmetano ući u kuću. Od Vesne Mihalić ima dakle samo posredna saznanja da su u toj kući bili neki ljudi u vremenu od završetka rata do njegovog dolaska, ali ne zna koji i koliko dugo, ali i ovakav iskaz svjedoči da se predmetni put nesmetano koristio od strane stanara koji su boravili u kući tužitelja u ranijem vremenu, kao i vremenu o kojem je govorio prvi saslušani svjedok Tatjana Plemić, pa sve do sada kada tužitelj boravi u toj kući i koristio sporni put kao jedini put za pristup svojoj kući. Svjedok uz to još dodaje kako ima saznanja da je kuća za vrijeme rata bila devastirana i poslije rata obnovljena od strane države odnosno vlasnika Vesne i Milivoja Mihalić.

10. No, da je navedeni sporni put „uvijek korišten“ ne samo za pristup kući tužitelja, nego i kući tuženika potvrdio je svjedok Janko Mejašić koji ima autentična saznanja, budući govori da je kuća u kojoj živi tuženik „njegova djedovina“. U toj je kući živjela njegova baka, te je još prije 50 godina dolazio u tu kuću „a kasnije ju je ipak izgubio, iako je trebao biti nasljednik“, kako navodi. U kući pak koja sada pripada tužitelju živio je, dalje navodi, prednik tužitelja Milivoj Mihalić a prije njega neke njihove strine i Boro Mihalić, koji se odselio u blizinu jer si je napravio novu kuću. Za kuću u kojoj živi tužitelj navodi da se od davnine tu nalazi i sjeća se da je postojao suhozid, a taj suhozid uz put je radio kasnije Branko Mihalić, sin od njegovog ujaka Josipa Mihalić, koji mu je govorio o povijesti ove zemlje i rekao da je sve to bila obiteljska zemlja Mihalića. Znakovito je i važno što svjedok nastavno iznosi da je od starine postojao jedini put prema ovoj kući u kojoj sada živi tužitelj i kojim se moglo doći do kuće tužitelja (a, s time da ne zna točno kako su se pravno podijelili i kome je formalno pravno pripao ovaj put, zna samo da je kod podjele Mihalić tražio da može proći na drugu stranu, a radilo se o stazi širine cca 1 metar kako bi mogao izaći na seoski put koji je rijetko korišten. Da je to bio jedini put za dolazak do kuće tužitelja svjedoči i u nastavku kada navodi da su u to vrijeme „žitelji ove kuće i kuće tuženika koristili jedino ovaj put za ulazak na svoje imanje, a put koji se sada vidi i koji koristi tuženik za ulazak u svoju kuću je napravljen kasnije“. U to vrijeme nije ni bilo puta i prilaza za kuću tuženika već je to bila oranica i voćnjak u donjem dijelu a ne zna kada je točno napravljen taj put dakle za ulaz u kuću tuženika i kada je asfaltiran. No, ipak naznačuje da je uređenje toga puta na sjevernoj strani bilo u vrijeme kada je vođen ostavinski postupak iza bake France Mihalić nakon njene smrti, te navodi da je baka Franca umrla 1962. kada je i ostao bez nasljedstva“, kako dodaje.

10.1. Na upit pun. tužitelja tko je postavio ogradu sa sjeverne strane nekretnine tužitelja, koja sada dijeli posjed između stranaka, svjedok odgovara da je istu postavio Branko Mihalić u vrijeme kad se gradila kuća tuženika prije Domovinskog rata, možda 70-ih godina prošlog stoljeća „i od tada više nema tužitelj mogućnost pristupa stazom do Mekušanske ceste“, a taj izričaj jasno ukazuje da je za pristup kući tužitelja ostao jedini pristupni put iz Ulice Gornje Mekušje upravo sporni put. Id. svjedok još dogovara da su u kući tužitelja živjeli Boro Mihalić s ocem i ženom te dvije strine Draga i Kata, a kasnije je u toj kući stanovao Milivoj Mihalić, te je tu živio i rodio se Janko Mihalić. Na upit pun. tuženika odgovara da je poslije Milivoja, koji je sa ženom izbjegao iz ove kuće

za vrijeme rata, bio podstanar Boris za kojega je on Vesnu molio da ga primi, a ne sjeća se da je netko u ovoj kući bio u razdoblju od Vesne do Borisa. No, potonji navod ne mijenja utvrđenje kao naprijed, jer se radi o specifičnom vremenu i okolnostima koje ipak nisu prekinule niti su mogle prekinuti kontinuitet korištenja upravo spornog puta kao jedinog puta za pristup kući tužitelja. To potvrđuje i daljnji izričaj svjedoka da su „predmetnim putem prolazili svi prednici tužitelja i tuženika i to pješke, autom“, te misli da je Milivoj imao i auto, a Branko je prilazio s autom i traktorom te blagom, kravama i drugom mehanizacijom. Nadalje odgovara da ovu kuću u razdoblju vezano uz dolazak Borisa, a u poslijeratnom vremenu nije nitko održavao te je samo imanje bilo zapušteno, ali se putem uvijek moglo proći. Na pobliži upit suca odgovara da je put na sjevernoj strani prema kući tuženika napravljen otprilike kada i nova kuća na čestici tuženika, ali ne zna kada je to točno bilo te je u vremenu nakon toga taj put i asfaltiran. No, tim je putem kako navodi prolazio samo vlasnik prednika tuženika, a prednici tužitelja nisu koristili taj put. Na dodatni upit pun. tužitelja svjedok navodi da nema pobliža saznanja jesu li tu bili Jehovini svjedoci, a nešto mu se čini poznato da se spominjalo, ali ne zna jesu li bili ili su trebali doći.

11. Svjedok Željko Bračika, kao prednik tuženika, naveo je da je kupio kuću tuženika 1996. i bio u njoj 25 godina odnosno u razdoblju od 1997.-2021. te je kod dolaska zatekao ovako stanja kakvo postoji i danas, s time da je ovaj sporni put za kojeg ga se pita bio uži za jedno metar i nije imao kameni podzid već je bio blatnjav i dio polja, pa ga je svjedok uredio na način da je izgradio kameni suhozid možda 2006. te je na taj put dovezao jedan kamion pijeska i koristio taj put zajedno s putem na sjevernoj strani. Na ovoj strani od puta u dužini cca 20 ili 25 metara, pa do kuće u kojoj je živio, postojao je tada a postoji i sada travnjak pa nije htio prolaziti travnjakom s vozilima i mehanizacijom, već je prije nego što je uselio 1997. asfaltirao polubetonski put koji je postojao na sjevernoj strani u dužini 50-60 metara. Nadalje navodi da u vrijeme kada je došao na ovaj prosto nije nitko živio u kući tužitelja, a Boris je bio u razdoblju 2014. šest ili sedam godina u ovoj kući, a prije Borisa su bili neki ljudi par mjeseci „te su svi oni koristili ovaj put na južnoj strani“ koji je dakle uredio ovaj svjedok, a što i opet potvrđuje da je sporni put korišten kao jedini put za pristup kući tužitelja.

11.1. Na upit pun. tuženika svjedok odgovara da je u većem dijelu vremena dok je bio na ovom prostoru, imanje tužitelja bilo neodržavano pa je i on tražio kako da se riješi taj problem budući je i grad upućivao samo na vlasnika a do vlasnika nije mogao doći te je sam osobno uređivao prema parceli, danas tužitelja. Za vrijeme dok je bio Boris svjedok navodi da nije branio Borisu prolazak navedenim putem do kuće i imanja danas tužitelja. To je samo učinio u vremenu 2021. kada je tužitelj povremeno dolazio u kuću, te je došlo do verbalnog sukoba pa mu je zabranjivao prolazak navedenim putem. Do verbalnog sukoba je došlo, kako dalje opisuje, jer je 2021. tužitelj došao s kombijem i otvorio prozor te glasno navijao glazbu i slušao radio, a to je smetalo njegovoj supruzi (t.j. supruzi svjedoka) pa je došao u dvorište tužitelja i prigovorio mu zbog toga, a tužitelj je rekao „neću s tobom razgovarati, makni se s moje zemlje“, pa je tada rekao tužitelju da će zvati policiju i da mu zabranjuje prelazak ovim putem. No, po dolasku policije tužitelja više nije bilo te je policija rekla svjedoku da ih ponovno zove ako se ponovi incident. Na daljnju upit je li kod prodaje zemlje tuženiku posebno napomenuo da postoji kakva služnost, svjedok navodi da nije upozorio tuženika i to iz razloga jer nitko u to vrijeme nije prolazio tim putem nego se isti koristio samo sporadično od strane tužitelja i prije od strane Borisa Krajinovića. Nadalje pobliže odgovara da je tužitelj jedan ili dva puta bio u 2019. kada je kupio ovo imanje, a u

daljnjim godinama rijetko te preko zime nije dolazio već preko ljeta ali mu više nije branio prolazak navedenim putem jer nije ni imao neki drugi put. Dakle, svjedok potvrđuje da je tužitelj imao samo ovaj put za dolazak u svoju kuću pa mu nije više branio prolazak istim putem, a i onda kada je zabranio to je učinio iz ljutnje i kapriciozno. No, od takvog ponašanja postupanja je odustao, a tužitelj je nasuprot tome i dalje povremeno dolazio i nastavio koristiti isti put za prolaz do svoje kuće pa nije došlo do prekida kontinuiteta prava služnosti na predmetnoj poslužnoj nekretnini.

11.2. Također na upit pun. tužitelja svjedok odgovara da nakon što je tužitelj počeo uređivati ovu kuću više nije toliko obraćao pažnju jer se spremio za odseljene s ovoga prostora pa nije zabranjivao koristiti tužitelju ovaj put niti je pokretao kakav postupak protiv njega. Osim toga, na daljnju upit odgovara da je na spornome putu napravljen šaht za vodu i to u korist kuće tužitelja i kuće tuženika što također potvrđuje postojanje suživota i zajedničkog upražnjavanja korištenja predmetnoga puta i od strane tužitelja te njegovo neprekinuto pravo služnosti id. puta. Nadalje odgovara da je na sjevernom prostoru koji razdvaja imanje tužitelja od imanja tuženika postojala žičana ograda i u vrijeme kada je on došao na ovaj prostor, s time da je on staru (žičanu ogradu zamijenio novom). Također odgovara da je prilikom kupoprodaje izvršene u korist tuženika, tuženik u njegovoj nazočnosti (t.j. nazočnosti svjedoka) obišao cijelo imanje te nije postavljao posebna pitanja „u vezi kapije i ulaza prema dvorištu sada imanja tužitelja, niti je postavljao kakav problem u vezi s tim, te mu je pokazao i šaht za vodu koji se nalazi na putu“. Dodaje da je tuženik i prije nego što je kupio navedenu nekretninu dolazio na ovaj prostor, odnosno jedan puta prije je došao pogledati kuću u kojoj je živio svjedok a sada u njoj živi tuženik, te je putem na sjevernoj strani došao do kuće u to vrijeme svjedoka. Nije mu poznato i ne ulazi u to da li je tuženika zanimala i ova kuća i da li je istu htio otkupiti.

11.3. Na upit tuženika osobno svjedok odgovara da je bila potrgana cijev koja je išla kroz kanal i narušen je bio pristup na sporni put, pa se 10 godina „natjeravao“ s gradom da bi oni došli i napravili taj dio. Međutim tvrdi da se i tada se moglo proći autom ili drugim strojem preko tog dijela jer je postojala samo veća rupa i nesređeni prostor koji je kasnije proširen i uređen kao pravi put, te je upravo iz to razloga tražio da se sanira dio na kojem se nalazila uništena cijev u kanalu jer je taj put koristio također kao prilazni put na svoju nekretninu. Na upit pun. tuženika odgovara da je 90-ih godina odnosno za vrijeme rata ovim spornim putem prolazila vojska, druga vozila, pa čak i tenk kako je čuo te se „sakrivao“ iza kuće tužitelja, te je njegova kuća korištena za smještaj štaba Hrvatske vojske. Na upit pun. tužitelja svjedok odgovara da je i prije nego što je uredio ovaj put isti prostor korišten za pristup na zemljište tužitelja, a i tuženika, te su uvijek bile vidljive kolne trake prema kući tuženika. Na dodatni upit pun. tuženika odgovara da su prije Borisa Krajinovića u ovoj kući možda 2 ili 3 mjeseca bili neki ljudi u periodu 2013.

12. Svjedok Marijan Plemić, rođen je i živio je na ovom prostoru, pa mu je dobro poznato da je predmetni put za koji ga se pita bio nasipavan od strane Branka Mihalića, te ga je Branko koristio u vremenu kada je radio svoju kuću a kuću je napravio pred 50-60 godina. Bavio se poljoprivredom i bio poljoprivredni tehničar ali i bankovni službenik te je on i održavao ovaj sporni put. U to vrijeme su u ovoj kući tužitelja živjele dvije bake Kata i Franca koje su umrle prije 45-50 godina te unatrag 40 godina od kad su one umrle ovu kuću i ovaj put nije posebno nitko koristio. Međutim Milivoj Mihalić je živio u gradu i svjedok je čuo da je dolazio u kuću u kojoj sada živi tužitelj jer je bio

pravni slijednik te je čuo da je svirao trubu, pa navodi da se u ovu kuću moglo doći sjevernim putem koji je nekada bio staza a danas se proširio. Štoviše, naveo je da su tu stazu koristile bake Kata i Frana kao i ostali susjedi. Vjerojatnim drži da su one (i on) prolazili i ovim spornim putem a nije vidio da bi njime dolazila Milivojeva žena. Na upit tuženika osobno svjedok odgovara da je Milivoj dolazio povremeno biciklom u ovu kuću i ne zna kada je umro, misli u vremenu rata odnosno prije Domovinskog rata. Na upit pun. tuženika odgovara da je ova kuća bila u jako lošem stanju u vremenu od rata pa nadalje, sve dok ju tužitelj nije počeo obnavljati. Nema saznanja da li su u ovu kuću tužitelja dolazili neki drugi ljudi, već "možda Jehovini svjedoci ili slično, a od Jurajevčića je saznao da je u ovoj kući boravio Boris Krajinović vrlo malo tj. vrlo kratko". Na daljnji upit odgovara da sa su u tuženikovo kući za vrijeme rata boravila Hrvatska vojska, njihovo zapovjedništvo, te su koristili sporni put pa su tim putem prolazili kamioni, a da li i tenk nije mu poznato, no tvrdi da je Hrvatska vojska koristila taj prostor za prolazak. Međutim, Hrvatska vojska nije koristila put na sjevernoj strani, jer taj put u to vrijeme nije postojao u ovakvim dimenzijama i izgledu kakav je danas. Potonji navod također ide u prilog da se nije koristio sjeverni put već uobičajeno i gotovo isključivo sporni put na južnoj strani. Na upit pun. tužitelja navodi da mu nije poznato je li nakon Domovinskog rata vršena obnova kuće od strane države. Također mu nije poznato tko je napravio i ogradio imanje tužitelja od imanja tuženika te presjekao izlaz na taj put na sjevernoj strani. Nije mu poznato tko je napravio podzide ispred kuće tužitelja prema ulici Gornje Mekušje. Ne zna ni tko je postavio ulaznu kapiju za ulazak u kuću tužitelja, a ne zna ni od kada postoji ta kapija.

13. Najzad su saslušane parnične stranke, te je tužitelj iskazao da je predmetnu nekretninu kupio 2019.g. te prolazio navedenim (spornim) putem s prodavateljem tj. njegovim zastupnikom za vrijeme dok je još bio raniji vlasnik od kojega je tuženik kupio zemljište. Kako su došli navedenim putem, on tada nije ni znao da se ne radi o putu koji pripada ovoj nekretnini, već je to saznao tek kasnije. Naime, nakon što je kupio ovu zemlju i imanje mislio je isto prodati, te je dao oglas „a tada je tuženik došao i sam bio zainteresiran da kupi tu nekretninu“, No, na kraju je odustao jer nekretnina nije bila posve uređena pa je nakon toga kupio susjednu nekretninu. Tužitelj je i dalje ustrajao da proda ovo imanje pa je došao drugi kupac „koji je zapravo vidio da taj put nije na zemlji koju on prodaje“ jer je vidio da taj put nije upisan kao njegovo vlasništvo pa je tek tada shvatio da postoji „problem koji potom nije uspio riješiti s tuženikom“. Kako dalje navodi, čak je pismenim putem po svom odvjetniku bio upućen dopis prethodnom vlasniku i tuženiku, budući da nisu bili riješili pitanje vlasništva tj. prodaje te je sam isto tada predlagao da bi vlasniku susjedne nekretnine prepustio put koji on ima na drugoj strani u zamjenu da njemu tuženik prizna pravo služnosti na putu kako ističe koji, „ionako koristi ova kuća najmanje ... 60 godina“. Štoviše, i tada je sam došao tim putem kod kupovine, a tužitelj je kasnije odustao od prodaje te kuće i sam štoviše preselio u nju a prodao imanje u Vukmanićkom Cerovcu. Napose iznosi da je to bio jedini put kojim je dolazio do svoje kuće "i nema drugog puta za pristup u kuću". Slijedom toga ustraje kod navedenoga puta i prijedloga.

13.1. Na upit svojeg pun. tužitelj također odgovara da je tuženik i sam kada se javio na oglas i htio kupiti ovo imanje „na kojemu je sada sporan put“, došao spornim putem. Na upit pun. tuženika je li mu ikada bivši vlasnik branio prolazak navedenim putem tužitelj odgovara da mu nije nikada branio prolaziti tim putem niti mu išta rekao u tom smislu. Na upit je li ikada intervenirala policija između njega i prednika tuženika tužitelj ponovno odrično odgovara te naprotiv navodi da je prethodnik tuženika bio

korektan i normalan čovjek pa s njim nije imao nikakav spor, a niti mu je ikada priječio prolazak. Potom je pun. tuženika predložio tužitelju dio iskaza svjedoka Željka Bračike u kojem se govori o puštanju muzike od strane tužitelja i prigovaranju bivšega vlasnika te prijetnji istog da će zvati policiju, ali se tužitelj nije toga sjećao te je ustajao da policija nije dolazila zbog prigovora bivšeg vlasnika i Željka Bračika vezano uz korištenje puta. Na daljnji upit tužitelj odgovara da je neposredno prije u toj kući u kojoj on sada živi živjela jedna mlada obitelj i koristila također ovaj put za prolaz. Također potvrđuje da je od svjedoka koji su svjedočili na očevidu čuo kako je taj put korišten i od strane ranijeg stanara odnosno vlasnika.

14. Tuženik je potvrdio navod tužitelja da je dolazio pogledati njegovu kuću, ali je osporio da bi prolazio navedenim putem. Naime, već je izvana vidio da se radi o starijoj kući koja ima loše temelje pa nije kupovao tu kuću već je kupio susjednu kuću. Imao je saznanja kako stvari stoje te je od vremena kada je kupio susjednu kuću, a to je bilo 2021. koristio i ovaj put koji je sada sporan i kojim je, kako sam potvrđuje, cijelo vrijeme prolazio tužitelj. Iznosi da ja nije toliko upućen u pravne stvari pa nije branio tužitelju prolazak tim putem, iako je znao da se radi o njegovome zemljištu koje je građevinsko zemljište. Dodaje da bez tog komada zemljišta "ono je na neki način manje vrijedno i oštećeno, pa je i zbog toga ponudio tužitelju da bi mu napravio o svom trošku novi prilaz na njegovo imanje" s južne strane njegove kuće, ali tužitelj to nije prihvatio. No, i sam priznaje da na tom dijelu "doista postoji nekakva visinska razlika" ali je građevinar s kojim sam razgovarao rekao da to ne bi i problem pa je na takav način mislio riješiti ovaj problem, ali se dakle nije mogao postići miran dogovor.

14.1. Uz to je osporio navod tužitelja vezano uz pozivanje policije i naveo da je jednom prilikom stao sa svojim autom i njegovi roditelji (s drugim), pa tužitelj nije mogao proći tim putem, pa je tada zvao policiju, ali dok je policija došla tužitelja nije bilo, pa je policija samo ukazala da bi to trebali riješiti mirnim putem. Tuženik ujedno napominje da doista želi održati dobro susjedske odnose te je pristao i na daljnje dogovore s tužiteljem koji su išli u pravcu da se zamijene na način da njemu tužitelj prepusti dio zemlje na suprotnoj strani kojom može izaći na drugu ulicu, a koji prilaz on koristi za svoju kuću, no njemu taj dio zemlje zapravo nije bio potreban jer ionako ima dosta veliko dvorište, ali bi prihvatio i takvu soluciju uz uvjet da podijele troškove parcelacije vezano uz taj mali dio puta koji njemu tužitelj prepustio. Misli da se radi o putu od 80 cm, a na prigovor tužitelja dopušta da se radi o putu širine 1,80 cm i dužine 60-70 metara. Međutim kako tužitelj nije htio sudjelovati u troškovima koje bi trebalo platiti da se i to njegovo zemljište ukorporira, nije postignuto mirno rješenje spora, a konstatirano je na početku iskaza tužitelja da je pristao i na takav prijedlog tuženika, ali sada tijekom postupka tuženik nije bio voljan mirnim putem riješiti ovaj spor.

14.2. Na upit pun. tužitelja tuženik je odgovorio da je kolni ulaz u dvorište imanja tužitelja bio i kada je u oglasu našao tu kuću i može reći da je postojala ograda koja nije nova, ali ne zna točno od kada postoji ta ograda te može samo reći ono što je saznao od svjedoka i ljudi, a to je da je prije tužitelja u toj njegovoj kući živio jedan najmoprimac koji je koristio sporni put, dok vlasnik prije toga nije koristio taj put već je povremeno dolazio, a u kući su također živjele neke dvije žene koje su prolazile više ovim drugim putem na zemlji koju je tužitelj htio prepustiti njemu-tuženiku. Također je naveo da je i raniji vlasnik Bračika rekao kako je imao nekakvih problema s tužiteljem, nešto oko muzike i da je policija dolazila. Na daljnji upit odgovara da je vezano uz opisanu intervenciju kada je stao s dva vozila na sporni put, da je nakon poziva tužitelja

maknuo ta vozila prije nego što je došla policija. Na daljnji upit odgovara da je imao saznanje jer je provjerio i vidio da za ovo sporno zemljište piše da je put, ali mu je geodet rekao da to nema veze i da se radi o građevinskom zemljištu koje je u njegovom vlasništvu i na kojemu on može graditi bez problema. Na daljnji upit odgovara da je ponudio tužitelju da će mu napraviti drugi ulaz u kuću na južnoj strani, kako je naprijed naveo, u zamjenu da tužitelj više ne prolazi spornim putem. Na upit svojeg pun. da li mu je bivši vlasnik spomenuo nekakav teret koji postoji na nekretnini koju kupuje tuženik odgovara da mu to nije spomenuto te je prvi puta bio поближе bio upoznat s tim problemom nakon što je dobio pismeni podnesak od strane punomoćnika i odvjetnika tužitelja, a u vremenu nakon što je već bio kupio zemljište na ovome prostoru i počeo koristiti kupljenu kuću koja ima ulaz iz druge ulice, na suprotnoj strani navedene nekretnine, a koji ulaz koristi u većem postotku od 90%. Na daljnji upit svoje pun. tuženik odgovara da je obratio pažnju na zemljišnu knjižne izvatke kod kupovine svoje zemlje te je upravo i tu česticu na kojoj se nalazi sporni put kupio s namjerom da to bude čestica na kojoj je moguće graditi, naravno izuzev prostora puta, te je to bio uvjet kupovine budući je bivši vlasnik nudio zajedno tu zemlju pa su mu roditelji savetovali da kupi sve to zajedno i da će mu pomoći kod kupovine. Tuženik nakon toga ispravlja navod i pojašnjava da je zapravo na toj čestici na kojoj se nalazi sporni put moguće izvršiti gradnju pod uvjetom da ne ostane sporni put na toj čestici, ali ta je čestica puta bila zasebna u zemljišnim knjigama i upisana u katastru kada je kupovao zemljište.

15. Geodetski vještak se u zapisniku na očevidu očitovao da je izvršio snimanje predmetnog puta i svih detalja koji se nalaze na tom putu te visinske razlike koja postoji s južne strane kuće tužitelja, a konstatira se da je i na terenu bilo razvidno da tužitelj ne može ni na drugi način pristupiti svojoj kući, a napose ne na južnom dijelu, izuzev korištenja spornog puta t.j. može pristupiti samo spornim putem. To je uostalom potvrdio vještak u svom Nalazu kada je naveo da se na terenu utvrdilo da je do kuće tužitelja jedino bilo moguće doći spornim putem jer pokazanim pravcem (od strane tuženika) sa sjeverne strane, tužitelj uopće nema nikakve prikladne putne veze kojim može pristupiti na svoje nekretninu. Naime, na toj strani se nalazi kako je konstatirano i upisano u zapisniku s očevida ograđeno žičanom ogradom imanje tužitelja, s time da se u dijelu gdje bi se eventualno mogao otvoriti pristup t.j. put prema kući tužitelja sužava čestica, a i radi se o strmijem terenu koji je od glavne „Mekušanske ceste“ prilično udaljen i neprikladan za redovito korištenje, napose u ranijem vremenu kako proizlazi iz iskaza svjedoka, pa je bilo jasno da je se isti prilaz mogao biti samo sporadično korišten, i samo od strane pješaka, što je rečeno i proizlazi iz iskaza svjedoka koji su se očitovali o tome i u tom dijelu.

16. Pri tom je većina svjedoka, odnosno svi svjedoci pa i same stranke su potvrdile da se u kuću tužitelja dolazilo spornim putem preko čestice broj 1084, sada kčbr. 1041 k.o. Gornje Mekušje, a ista je i sada po novoj izmjeri upisana u zk. ul. kao Gornje Mekušje kao put od 117 m², prema z.k. izvatku, list 111 spisa, kojeg je tužitelj priložio uz podnesak od 14. srpnja 2026. kojim je završno precizirao tužbeni zahtjev nakon što je došlo do nove izmjere na prostoru k.o. Gornje Mekušje 1 kako je sukladno očitovano u id. podnesku od 14. srpnja 2026. godine.

17. Članak 186. Zakona o vlasništvu i drugim stvarnim pravima, NN 91/96, 68/98, 137/99, 22/00, 73/00, 129/00, 114/01, 79/06, 141/06, 146/08, 38/09, 153/09, 143/12, 152/14, 81/15 ispr. 94/17, 52/25 u daljnjem tekstu zovo), određuje da je stvarna služnost stvarno pravo svakidašnjeg vlasnika određene (povlasne) nekretnine da se

za potrebe te nekretnine na određeni način služi nečijom (poslužnom) nekretninom, čiji svakidašnji vlasnik to mora trpjeti ili mora propuštati određene radnje glede svoje nekretnine koje bi inače imao pravo činiti. stjecanje prava služnosti može se izvršiti na temelju pravnoga posla, odluke suda ili dr. vlasti, odnosno na temelju zakona tj. dosjelošću, kada se ispune pretpostavke određene zakonom ako je posjednik povlasne nekretnine pošteno posjedovao poslužnu nekretninu izvršavajući sadržaj tog prava kroz 20 godina, a da se vlasnik poslužne nekretnine nije tome protivio.

18. U ovome predmetu razvidno je da je za pristup kući tužitelja uvijek korišten predmetni (sporni) put, kao uobičajeni i glavni put, jer tužitelja u dugom vremenskom razdoblju nije ni imao drugi prikladan put za pristup na svoju nekretninu, a na koju je bilo moguće pristupiti samo predmetnim putem kojeg tuženik osporava tužitelju, pa je najzad nakon svih naprijed provedenih dokaza, a slijedom utvrđenog činjeničnost stanja koje proizlazi ne samo iz iskaza svjedoka i stranaka već i drugih priloženih dokaza, prihvaćen kao osnovan tužbeni zahtjev tužitelja i donesena je odluka kao u izreci ove presude.

19. Tužitelju je sukladno čl. 154. st.1 u svezi s čl. 155. st.1 Zakona o parničnom postupku, a budući je uspio u postupku, dosuđen trošak postupka prema Odvjetničkoj tarifi i potraživanju u Troškovniku priloženom na listu 117 spisa. Kao opravdan tužitelju je priznat zatraženi trošak jednokratne nagrade prema TBr. 7 t 2 u iznosu od 625,00 eura računajući i pripadajući PDV, zatim trošak sudske pristojbe za tužbu i presudu (26,55 eur +55,00 eur) te trošak sudske komisije i vještačenja po geodetskom vještaku u ukupnom iznosu od 314,93 eura (265,45 eur + 49,48 eur). Ukupno za navedene radnje tužitelju priznat trošak u iznosu od 1.021,48 eura uz zakonsku zateznu kamatu kako je navedeno u dijelu izreke kojom se dosuđuju troškovi.

U Karlovcu 9. listopada 2026.

Sudac
Vesna Gračan

Dokument je elektronički potpisan:

Vesna Gračan

Vrijeme potpisivanja:

09-10-2026

14:06:30

DN:

C=HR

O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU

2.5.4.97=#OC1156415448522D3035353431323536393638

OU=Signature

S=Gračan

G=Vesna

CN=Vesna Gračan

Uputa o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi Županijskom sudu, pismeno u tri primjerka, putem ovoga sud.

Dna:

1. Tužitelju po pun. iz ZOU Dario Banić i Tomislav Horački iz Karlovca.
2. Tuženiku po pun. Dinki Dobrović Legović, odvjetnici u Karlovcu.

Broj zapisa: **9-3088e-6d1ea**

Kontrolni broj: **037b8-1db7f-a6e49**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Vesna Gračan, O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.